Dosarul nr. 1-124/25 1-25042818-32-1-31032025

S E N T I N Ţ Ă
în numele Legii

29 iulie 2025 mun. Hînceşti

Judecătoria Hîncești, sediul Central
Instanţa compusă din:
Preşedinte de şedinţă, judecător Mihaela Angheluță
Grefier Andreia Cobzac

Cu participarea:
Procurorului Roman Chihai
Avocatului *****

a judecat în şedinţă publică, în limba de stat cauza penală privind învinuirea inculpatei,

*****, cod personal *****, născută la 20 august 2004, cod personal *****, originară din **********, domiciliată ***** celibatară, moldoveancă, cetățeancă al Republicii Moldova, studii 9 clase, la întreținere un copil minor, neangajată oficial în cîmpul muncii, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, anterior nejudecată, în stare de reținere și arest în prezenta cauză nu a fost,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 312 alin. (2) lit. a) Cod penal.

Termenul de examinare a cauzei:02 aprilie 2025 pînă la 29 iulie 2025.

Cauză judecată conform art. 364[1] Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Procedura de citare legal executată.

c o n s t a t ă:

*****, la 03.07.2023, aflându-se în cadrul Inspectoratului de Poliție Hîncești, fiind audiată în calitate de parte vătămată de către ofițerul de urmărire penală al IP Hîncești, în cadrul procesului penal inițiat în baza plîngerii depuse de către aceasta, la 01.06.2023, fiind preîntâmpinată de răspundere penală pentru prezentarea cu bună știință a declarațiilor mincinoase în baza art. 312 Cod penal, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, a dat declarație mincinoasă și l-a învinuit pe Ibrian Gheorghe, de săvîrșirea infracțiunii de viol pentru care la 26.01.2024, a fost recunoscut în calitate de învinuit.

Organul de urmărire penală a calificat acţiunile inculpatei, ***** în baza art. 312 alin. (2) lit. a) Cod penal, și anume: prezentarea, cu bună-ştiinţă, a declaraţiei mincinoase de către

partea vătămată, dacă această acţiune a fost săvîrşită în cadrul procesului penal, legată de învinuirea de săvîrşirea unei infracţiuni grave.

Privind procedura.

La 05 mai 2025, în ședința de judecată, și pînă la începerea cercetării judecătoreşti, inculpata, *****, asistată de avocatul său, *****, a înaintat instanței cererea prin care și-a recunoscut vina și faptele descrise în rechizitoriu, declarând că nu solicită administrarea de noi probe, solicitând conform art. 364[1] Cod de procedură penală, judecarea cauzei penale în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, neavând pretenții față de încadrarea juridică a faptelor incriminate.

Avocatul, *****, a susținut cererea inculpatei. A menționat că ***** a recunoscut vina, a conștientizat cele comise și a solicitat aplicarea unei pedepse sub formă de amendă minimă prevăzută, în privința ultimei, invocând că pentru prima dată este învinuită de asemenea infracțiune și că are la întreținere un copil cu vârstă de aproximativ doi ani.

Procurorul, ***** în ședința de judecată, a menționat că este de acord cu cererea înaintată, a menționat că inculpata a recunoscut vina, a solicitat să fie recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 312 alin. (2) lit. a) Cod penal și în baza acestei legi, de aplicat o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 550 unități convenționale cu aplicarea măsurii preventive de a nu părăsi țara în scopul executării pedepsei.

În conformitate cu art. 364[1] alin. (1) Cod de procedură penală, pînă la începerea cercetării judecătoreşti, inculpatul persoană fizică poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaşte săvîrşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Pentru a elucida faptul dacă este posibilă aplicarea procedurii simplificate la caz, instanța de judecată a analizat materialele dosarului penal și a constatat că faptele incriminate există, constituie infracțiune și a fost săvîrșită de inculpată, iar urmărirea penală s-a efectuat fără încălcarea unor drepturi procedurale și fără lezarea libertăților fundamentale ale inculpatei.

Totodată, instanța a verificat autenticitatea cererii de judecare a cauzei penale în baza art.364[1] Cod de procedură penală și a stabilit că aceasta a fost înaintată în cunoștință de cauză, cu întrunirea condițiilor cerute, și explicând inculpatei consecințele judecării cauzei în conformitate cu procedura indicată în art.364[1] Cod de procedură penală, cererea sus enunțată a fost acceptată.

De asemenea, actele de urmărire penală nu prezintă semne că ar putea fi lovite de nulitate absolută, din considerentul că materialele dosarului penal nu conţin careva indici că la faza de urmărire penală ar fi fost încălcat principiul legalității în administrarea probelor, că ar fi fost încălcate drepturile şi libertățile fundamentale garantate de Convenția Europeană, iar participanții la proces nu au formulat cereri referitoare la contestarea acestor circumstanțe.

Argumentele inculpatului.

În ședința de judecată, fiind audiată potrivit prevederilor art.105-110, 370 Cod de procedură penală, asupra esenței învinuirii înaintate, *****, vina şi-a recunoscut-o integral, declarând că a scris o plângere la poliţie pe numele lui Ibrian Gheorghe și la acuzat de viol. A dat o declarație precum că a violat-o, dar după a declarat că nu a fost violată. Recunoaște că atunci când a dat declarații că a fost violată a spus minciuni. Nu a știut că nu are voie sa spună minciuni la poliţie. Recunoaște că s-a semnat pentru asta. Își amintește că la poliţie a

fost preîntâmpinată că trebuie sa spună doar adevărul. Se căiește că a dat declaraţii mincinoase la poliție. A menționat că are la întreținere un copil de un an și trei luni pe care îl întreține doar ea. Solicită o pedeapsă cu amendă și este de acord să achite amenda în jumate în 72 de ore.

Cu privire la analiza probelor.

Instanța relevă că urmărirea penală în privința inculpatei *****, a fost pornită și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare.

Reieșind din prevederile art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât natura, cauza şi probele pe care se fundamentează acuzația, cât și calificarea juridică care a fost dată faptelor săvârșite de acesta într-o manieră detaliată prin rechizitoriul întocmit.

În continuare, instanţa statuează că chiar dacă inculpata, *****, și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptei comise, cât și a vinovăției acesteia în comiterea infracțiunii, după cum urmează din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale, acceptate de inculpată şi anume:

- *Raportul* șefului adjunct-interimar al SUP a IP Hîncești, inspector principal, Harbuz Ion din 23.02.2024, înregistrat în REI-1 al IP Hîncești, pentru a fi examinată în ordinea art. 274 CPP pe faptul oferii declarației minciunoase, conform prevederilor art. 312 alin.(2) lit. a) Cod penal (f.d. 4);
- *Procesul-verbal de ridicare* din 23.02.2024, potrivit căruia au fost ridicate, copia autentificată privind începerea urmării penale în c/p 2023200323, copia plîngerii depuse de către ***** la 01.06.2023, copia informației 112 din 01.07.2023 apel efectuat de *****; cererea părții vătămate, mandatul avocatului *****; proces verbal de audiere a părții vătămate *****; extras din „Acces”; proces verbal de prezentare spre recunoaștere a persoanei; Ordonanță/Raport de expertiză judiciară pe 19 file; mandatul avocatului Anatolie Bunduchi ordonanță de recunoaștere în calitate de bănuit/Învinuit, extras pe 7 file (f.d.6);
- *Mijloacele materiale de probă- documentele* examinate prin procesul verbal de examinare din 23.04.2023 recunoscute prin ordonanță (f.d. 37);
- *Ordonanța de scoatere de sub urmărire penală şi clasarea cauzei penale* din 30.04.2024 prin care Ibrian Gheorghe Oleg a fost scos de sub urmărirea penală(f.d. 52-56);

Încadrarea juridică a faptei reținute de instanță în sarcina inculpatei.

Instanța relevă că, conform ordonanței de punere sub învinuire din 11.07.2024 (f.d.63-64), dar și potrivit rechizitoriului, ***** i a fost pusă sub învinuire pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 312 alin. (2) lit. a) Cod penal.

Reieșind din prevederile art. 8 Cod de procedură penală, precum şi din art. 21 din Constituţia Republicii Moldova, orice cetăţean beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condiţiile prevăzute de lege.

Instanța evidențiază că vinovăţia persoanei se stabileşte în cadrul unui proces cu respectarea garanţiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă şi stabilirea vinovăţiei. Sarcina probaţiunii aparţine părţii acuzării. Legea procesual-penală stabileşte că

răsturnarea prezumţiei nevinovăţiei sau concluziile despre vinovăţia persoanei despre săvârşirea infracţiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

În sensul precizării componenţei de infracţiune, legiuitorul a statuat la art. 52 alin. (1), (2) Codul penal, se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă. Componenţa infracţiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracţiunii potrivit unui articol concret din prezentul cod.

Potrivit art. 113 Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Instanţa de judecată relevă că în cauza „*Kokkinakis vs Grecia din 25.25.1993*” CtEDO a statuat că o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci când individul poate să știe, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării cei este dată în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură săi angajeze răspunderea penală.

Instanța apreciază că, obiectul juridic special al infracţiunii prevăzute la art. 312 Cod penal, îl formează relaţiile sociale cu privire la buna-credinţă ce trebuie manifestată cu prilejul prezentării declaraţiei, concluziei, traducerii sau interpretării în cadrul urmăririi penale sau judecării cauzei.

Obiectul imaterial al infracţiunii specificate la art. 312 Cod penal îl reprezintă declaraţia mincinoasă, concluzia falsă sau traducerea ori interpretarea incorectă, la caz, declarația inculpatei cu privire la acțiunile de viol a lui Ibrian Gheorghe.

În continuare, latura obiectivă a infracţiunii prevăzute la art. 312 Cod penal, constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acţiune. Această acţiune cunoaşte următoarele trei modalităţi normative cu caracter alternativ: 1) prezentarea declaraţiei mincinoase de către martor sau partea vătămată; 2) prezentarea concluziei false de către specialist sau expert; 3) prezentarea traducerii sau a interpretării incorecte de către traducător sau interpret.

În acest context, latura obiectivă s-a realizat prin prezentarea declarației mincinoase, de către *****, în legătură cu pretinsele fapte a lui lui Ibrian Gheorghe, privind comiterea unui viol.

Latura subiectivă a infracţiunii examinate se caracterizează prin intenţie directă. Este necesar ca făptuitorul să manifeste bună-ştiinţă la săvârşirea infracţiunii specificate la art.312 Cod penal. Aceasta însemnă că el are certitudinea că prezintă o declaraţie mincinoasă, o concluzie falsă sau o traducere ori interpretare incorectă. În caz contrar, nu-i va putea fi aplicată răspunderea în conformitate cu art. 312 Cod penal RM. Erorile de percepere sunt un fenomen normal în viaţa noastră, astfel că aceste aprecieri greşite ale realităţii, percepute în raport de ceea ce s-a Întâmplat în mod real, sunt posibile.

La caz, *****, cunoștea și își dădea seama despre faptul că cele delarate nu corespund adevărului, or, potrivit celor menționate în cadrul declarației mincinoase, au fost faptele fiind pretinse comise în privința sa.

Subiectul infracţiunii prevăzute la art. 312 Cod penal, este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii infracţiunii a atins vârsta de 16 ani, respectiv ***** întrunește condiţiile legale de tragere la răspundere penală pentru fapta imputată.

În rezultatul analizei probatoriului administrat, instanţa reţine cu certitudine întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii încadrate, or inculpata a prezentat declarațiilor mincinoase în cauza penală nr. 2023200323, care au servit drept temei de recunoaștere în calitate de bănuit a lui Ibrian Gheorghe, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (1) Cod penal, infracțiune care prevede o sancțiune de la 3 la 7 ani închisoare, care potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal, se califică ca fiind gravă.

Analizînd probele cercetate în ședința de judecată prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală, în virtutea cărora, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, se ajunge la concluzia că în ședința de judecată cu certitudine s-a dovedit vinovăția inculpatei, Pui Isana în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 312 alin. (2) lit. a) Cod penal – prezentarea, cu bună-ştiinţă, a declaraţiei mincinoase de către partea vătămată, dacă această acţiune a fost săvîrşită în cadrul procesului penal, legată de învinuirea de săvîrşirea unei infracţiuni grave.

În conformitate cu prevederile art. 99 alin. (2) Cod de procedură penală, probele administrate se verifică şi se apreciază de către organul de urmărire penală sau instanţă.

Corespunzător cu art. 100 alin. (4) din același cod, toate probele administrate în cauza penală urmează a fi verificate sub toate aspectele, complet şi obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe şi verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală, prin procedee probatorii respective.

Potrivit art. 384 Cod de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinţei de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentinţa se adoptă în numele legii. Sentinţa instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Instanţa îşi întemeiază sentinţa numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.

În lumina prevederilor citate, instanța subliniază că sentinţa de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentinţa de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergenţele apărute au fost lichidate şi apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. În privința inculpatului a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare.

În continuare, prin prisma art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatei i-a fost adus la cunoștință atât natura și cauza acuzației, cât și probele pe care se fundamentează acuzația, precum și calificarea juridică care a fost dată faptelor săvârșite de acesta într-o manieră detaliată prin rechizitoriul întocmit.

Așadar, în contextul constatărilor relevate mai sus, instanța reiterează și prevederile art. 101 alin.(3), (4) Cod de procedură penală, conform căruia nici o probă nu are o valoare dinaite stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată. Instanța pune la baza hotărârii sale numai acele probe, la cercetarea cărora au avut acces toate părțile în egală măsură.

Prin justificarea probelor expuse prin prisma admisibilităţii, pertinenţei, concludenţii, utilităţii, veridicităţii şi suficienţei acestora în coroborare cu declaraţiile inculpatului administrate în şedinţa de judecată și a probelor administrate în faza urmăririi penale, instanţa de judecată ajunge la concluzia că vina lui ***** pentru comiterea acţiunilor

prejudiciabile constatate a fost deplin dovedită în şedinţa de judecată prin prisma probatoriului administrat în faza urmăririi penale.

În ceea ce privește incidența probelor propuse spre administrare în cadrul procesului de judecare a prezentei cauze, instanţa concluzionează, că acţiunile inculpatei, ***** întrunesc pe deplin semnele faptei infracționale încadrate în baza art. 312 alin. (2) lit. a) Cod penal, după indicii calificativi prezentarea, cu bună-ştiinţă, a declaraţiei mincinoase de către partea vătămată, dacă această acţiune a fost săvîrşită în cadrul procesului penal, legată de învinuirea de săvîrşirea unei infracţiuni grave.

Instanţa conchide că, cumulul de probe prezentate în sprijinul învinuirii şi enumerate mai sus, dovedește vinovăţia inculpatei, iar temei pentru a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-a constatat, acestea fiind obţinute cu respectarea normelor de procedură penală şi în ansamblu coroborează între ele, confirmând pe deplin vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii imputate.

La acest capitol, starea de fapt conformă cu realitatea şi sprijinită pe interpretarea şi analiza judicioasă a unui probatoriu complet administrat atât în faza de urmărire penală, cât şi în faţa primei instanţe.

Astfel, în acțiunile inculpatei ***** sunt susținute de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanţ deductiv, fără discontinuitate.

Totodată, din toate probele administrate în cauză instanţa reţine că starea de fapt este cea arătată în actul de sesizare iar pe cale de consecință, atrage răspunderea penală a acestuia şi necesitatea aplicării pedepsei raportat la pericolul social concret al faptelor incriminate, în vederea restabilirii valorilor sociale ameninţate.

Individualizarea şi stabilirea pedepsei inculpatului.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanţa de judecată se conduce de principiile generale de aplicare a pedepsei consfinţite în art.61 alin. (2) Codul penal, ţinând cont de scopul pedepsei penale întru restabilirea echităţii sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane, la fel, de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale prevăzute de art. 75 Codul penal al Republicii Moldova, și anume, gravitatea infracţiunii săvârşite, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia.

Conform art.7 alin. (1) din Codul penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Astfel, reieșind din prevederile legale expuse și doctrina generală a dreptului penal, pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât şi a altor persoane. Pentru ca pedeapsa aplicată inculpatului să atingă scopurile susmenționate, legea penală stabileşte anumite criterii de individualizare a pedepsei.

Criteriile de individualizare a pedepsei sunt cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii şi aplicării pedepsei.

La fel, instanța reține că circumstanţe ce atenuează răspunderea penală conform prevederile art.76 Cod penal – căința activă, săvârşirea pentru prima dată a unei infracțiuni

mai puțin grave de către o persoană care a atins vîrsta de 18 ani, dar nu a atins vîrsta de 21 de ani.

Circumstanțe agravante instituite de art. 77 Codul penal, instanța nu a stabilit.

Referitor la recunoașterea vinovăţiei, instanţa reţine că conform practicii judiciare, la aplicarea prevederilor art. 364[1] din Codul de procedură penală, recunoaşterea vinovăţiei nu poate fi valorificată drept o circumstanţă atenuantă, deoarece ar însemna că aceleiaşi situaţii de drept i se acordă o dublă valenţă juridică**.**

Astfel, reieșind din prevederile legale expuse și doctrina generală a dreptului penal, pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât şi a altor persoane. Pentru ca pedeapsa aplicată inculpatei să atingă scopurile susmenționate, legea penală stabileşte anumite criterii de individualizare a pedepsei.

Luând în considerație scopul pedepsei definit de articolul enunțat și ținînd cont de faptul că executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate, precum și de atitudinea corectă față de cele comise, căința sinceră și ca urmare recunoașterea săvîrșirii faptelor indicate în rechizitoriu, și solicitarea examinării cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, personalitatea inculpatei, de opinia apărătorului, și acuzatorului de stat, instanța consideră oportună aplicarea în privința lui ***** a unei pedepse sub formă de amendă.

În conformitate cu art. 80[1] alin. (1) Cod penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare.

La caz, fapta săvârșită de către ***** în baza art. 312 alin. (2) lit. a) Cod penal, la data comiterii faptei, 03.07.2023, se sancționa cu amendă în mărime de la 550 la 1150 unităţi convenţionale cu (sau fără) privarea de dreptul de a ocupa anumite funcţii sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 3 ani.

Reieșind din prevederile art. 80[1] alin. (1) Cod penal, instanţa de judecată stabileşte limitele de pedeapsă sub formă de amendă de la 412,5 până la 862,5 unități convenționale.

Prin raportare la prevederile ce stabilesc limitele de pedeapsă aplicabile inculpatei, ţinând cont de circumstanţele reale, gradul de pericol social concretizat în valorile sociale care au fost vătămate, că fapta a fost săvârșită cu intenție directă, iar după săvârșirea faptei a recunoscut și regretat fapta comisa, punând în balanţă ansamblul acestor considerente, instanţa apreciază că o pedeapsă orientată spre limita apropiată de cea minimă este aptă să atingă scopul preventiv şi educativ al pedepsei, pedeapsă pe care instanţa o găseşte proporţională, nu doar cu împrejurările şi gravitatea infracţiunii comise ci şi cu circumstanţele şi nevoile inculpatei ca şi cu cele ale societăţii, în acest sens poziţia instanţei în mod prioritar se întemeiază pe asigurarea principiului aplicării unei pedepse echitabile, pornind de la evaluarea gradului influenţei pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării inculpatei, apreciind obiectiv toate circumstanţele prezentei cauze.

Conducându-se de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în prevederile art.61 alin.(2) din Cod penal, reieșind din caracterul infracțiunii comise, ținând cont de cele descrise, de persoana inculpatei și poziția ultimei vis-avis de pedeapsă, de

poziția părții apărării, de concluziile acuzatorului de stat, precum și de circumstanțele în care s-a produs şi a fost comisă infracțiunea, instanța consideră că realizarea scopului pedepsei penale de reeducare şi de prevenire, poate fi atins prin stabilirea inculpatei *****, a unei pedepse în formă de amendă, în mărime de 500 unități convenționale, fără privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate.

Totodată, instanța consideră că scopul pedepsei penale va fi atins fără aplicarea pedepsei complementare.

La caz, instanța a considerat că amenda stabilită fa vi oportună reieșind și din faptul că *****, are la întreținere un copil minor.

Instanța apreciază la caz că aplicarea unei pedepse penale sub formă de amendă ar duce la conştientizarea de către inculpată a celor comise, cu tragerea unor concluzii corecte ce ţin de comportamentul său, astfel contribuind la reeducarea sa, la formarea unei atitudini pozitive a acesteia faţă de ordinea de drept, regulile de convieţuire socială și principiile morale.

Măsura preventivă.

Potrivit art. 395 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, în dispozitivul sentinţei de condamnare trebuie să fie arătate dispoziţia privitoare la măsura preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

Corespunzător materialelor cauzei penale, în privința lui ***** nu a fost aplicată măsura preventivă, totodată, instanța va aplica măsura preventivă– obligarea de a nu părăsi țara până la rămânerea definitivă a sentinței, apoi măsura se va revoca.

Acțiunea civilă.

Potrivit art.387 alin.(1) și (3) Cod de procedură penală, odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge.

Reieșind din înscrisurile anexate cauzei, la dosar nu a fost înaintată acțiune civilă.

Corpurile delicte.

În conformitate cu prevederile art.162, art. 385 alin. (1) pct.13) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunea privind soarta corpurilor delicte.

Instanța a constatat că la prezentă cauză penală nu au fost recunoscute corpuri delicte.

Cheltuieli judiciare.

În conformitate cu prevederile art. 385 alin. (1) pct.14) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunea cine şi în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

În ședința de judecată, nu au fost solicitate recuperarea cheltuielilor judiciare

În conformitate cu prevederile art. 175, 364[1], 384-385, 392-395 Cod de procedură penală, art. 80[1] Cod penal, instanța,-

H O T Ă R Ă Ş T E:

***** se recunoaşte vinovată în săvârşirea infracţiunii prevăzute de art. 312 alin. (2) lit. a) Cod penal al Republicii Moldova şi se condamnă în baza acestei Legi, conform prevederilor art. 80[1] alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa sub formă de amendă, în mărime de 500 (cinci sute) unități convenționale, fără privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate.

În conformitate cu art. 64 alin. (3^1) Cod penal, condamnata este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plăteşte în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărîrea devine executorie. În acest caz, se va considera sancţiunea amenzii este executată integral.

Se comunică inculpatei, *****, că în cazul eschivării cu rea-voință de la executarea pedepsei sub forma de amendă, aceasta se înlocuiește cu pedeapsa închisorii, calculându-se o lună de închisoare pentru 100 unităţi convenţionale.

Cheltuieli judiciare nu au fost solicitate.

Corpuri delicte nu au fost recunoscute.

Acțiune civilă nu a fost înaintată.

Sentința integrală pronunțată în ședință publică la 29 iulie 2025.

Sentinţa este cu drept de recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile de la data pronunțării, prin intermediul Judecătoriei Hîncești, sediul Central.

Preşedintele şedinţei, judecătorul /semnătura/ Mihaela Angheluță

Copia corespunde originalului Mihaela Angheluță